

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **České Radiokomunikace, a. s.**, IČ: 24738875, se sídlem Skokanská 2117/1, 169 00 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2012, č. j. 2382/500/12; 99270/ENV/12,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2012, č. j. 2382/500/12; 99270/ENV/12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2012, č. j. 2382/500/12; 99270/ENV/12, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany ovzduší, č. j. ČIŽP/41/000/SR01/1105506.005/12/PMU, ze dne 25. 5. 2012. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta 150 000 Kč za správní delikt podle § 40 odst. 9 písm. a) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel pevně instalovaných zařízení (dále i „hasicí zařízení“ nebo „systém požární ochrany“) s náplní regulované látky (halon 1301), která se nepřepravují, nezajistil prostřednictvím certifikované osoby v roce 2009 a 2010 kontrolu těchto zařízení, zejména jejich těsnosti v intervalech daných zákonem o ochraně ovzduší. Jednalo se o 15

zařízení TOTAL WALTER instalovaných v provozovně žalobce (Žižkovský vysílač) o celkovém množství halonu 2084 kg. Jednotlivá zařízení měla obsah halonu od 30 do 300 kg. V jednání žalobce správní orgán spatřoval porušení povinnosti podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší. Dále správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za správní delikt podle e§ 40 odst. 9 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel výše uvedených systémů požární ochrany nevedl v roce 2009 a 2010 evidenční knihy těchto zařízení, čímž porušil povinnost podle § 26 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší.

Žalobce uplatnil následující žalobní body:

Předně žalobce namítal, že nebyl provozovatelem příslušného zařízení. Poukázal na to, že provozovatelem se podle zákona o ochraně ovzduší rozumí osoba zajišťující technický provoz zařízení, které obsahuje fluorované skleníkové plyny nebo jiné regulované látky. Teprve není-li takové osoby, je za provozovatele považován vlastník zařízení. Podle žalobce provozovatelem hasicího zařízení byla společnost PZB-LEŇO stabil s.r.o., která v letech 1996 až 2010 prováděla pravidelnou údržbu halonových instalací v objektu Žižkovského vysílače. Žalovaný podle žalobce nezohlednil fakt, že smlouvou č. OSR/2002/587 ze dne 2. 11. 2002 se společnost PZB-LEŇO stabil s.r.o. zavázala provádět na hasicím zařízení žalobce technické činnosti, jako jsou revize, údržba, servis a opravy. Zákon o ochraně ovzduší definicí provozovatele předjímá situaci, že vlastník zařízení, které s ohledem na svou povahu vyžaduje potřebné odborné a technické znalosti, svěří péči o toto zařízení osobě specializované na tento druh činnosti. Tato osoba, disponující potřebnými znalostmi, pak má zajistit veškeré činnosti související s provozem zařízení, včetně plnění povinností vyžadovaných právní úpravou. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že v čl. II. písm. A) příslušné smlouvy je uvedeno, že společnost PZB-LEŇO stabil s.r.o. bude provádět poradenskou a konzultační činnost, pomíjí fakt, že smlouva rovněž upravuje zajišťování i dalších činností, jako jsou právě revize, servis a opravy (čl. II. písm. B) příslušné smlouvy). Ze samotného smluvního ujednání nelze ani vyvodit, že by se školení a přezkoušení pracovníků obsluhy a údržby mělo týkat právě žalobce. Vzhledem ke komplexnosti poskytovaných služeb dle smlouvy je podle žalobce jasné, že žalobce chtěl smluvně pokrýt všechny činnosti spojené s provozem zařízení, proto do smlouvy zahrnul mimo jiné i služby poradenské a konzultační. Toto ujednání mu ale nemůže být kladeno k tíži. Vyplývá-li navíc dále ze smlouvy, že servis (údržbu) a opravy zařízení provádí společnost PZB-LEŇO stabil s.r.o., musí být logicky osoby provádějící obsluhu a údržbu zařízení právě její zaměstnanci či osoby jí pověřené (proto také bylo sjednáno telefonické - operativní přivolání těchto osob, protože vlastní zaměstnance k těmto činnostem žalobce nevyužíval). Rovněž není možné souhlasit s argumentem žalovaného, že příslušná smlouva neodkazuje přímo na zákon o ochraně ovzduší. Zákon takovou podmínku (odkaz na zákon o ochraně ovzduší) neuvádí, naopak za provozovatele považuje každou osobu, která zajišťuje technický provoz zařízení.

Žalobce dále namítl, že s ohledem na platnou legislativu nebylo možné v průběhu roku 2009 vyžadovat kontrolu těsnosti hasicího zařízení certifikovanými osobami, neboť teprve od dubna 2010 bylo možné získat příslušné osvědčení. Dočasné certifikáty vydávané Ministerstvem životního prostředí od roku 2009 se nevztahovaly na kontrolu těsnosti hasicích zařízení. Jestliže žalovaný odkazuje na § 31 odst. 1) písm. d) zákona o ochraně ovzduší ve spojení s přechodnými ustanoveními zákona č. 483/2008 Sb., jedná se podle žalobce o výklad nesprávný. Podle těchto ustanovení povolení k zacházení s regulovanými látkami a zápis do registru revizních techniků chladicích a klimatizačních zařízení vydané podle zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se považují za

certifikát podle § 31 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to se stejnou dobou platnosti a v rozsahu podmínek v nich stanovených. Z toho lze podle žalobce vyvodit pouze úpravu pro dosud vydaná povolení, nikoliv následná, a týkající se osob vykonávající činnosti spočívající v kontrole těsnosti chladicích a klimatizačních zařízení obsahujících regulované látky ve smyslu § 31 odst. 1) písm. c) zákona o ochraně ovzduší, nikoliv spočívající v kontrole těsnosti systémů požární ochrany obsahujících regulované látky podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. Výše uvedené přechodné ustanovení je možné podle žalobce vykládat pouze tak, že upravuje certifikaci toliko osob vykonávající činnosti spočívající v kontrole těsnosti chladicích a klimatizačních zařízení. V důsledku toho se vztahuje pouze na osoby již zapsané do registru revizních techniků chladicích a klimatizačních zařízení ke dni účinnosti zákona č. 483/2008 Sb. Osobami zapsanými v registru revizních techniků chladicích a klimatizačních zařízení byly osoby, které byly způsobilé v oblasti chladicích a klimatizačních zařízení, a vzhledem k odlišnosti systému nemohlo být s ohledem na zajištění požární bezpečnosti umožněno, aby tyto osoby prováděly kontrolu těsnosti systémů požární ochrany obsahujících regulované látky. Podle bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 483/2008 Sb. se pro činnosti instalace, servisu, údržby systémů požární ochrany a hasicích přístrojů s fluorovanými skleníkovými plyny, kontroly těsnosti fluorovaných skleníkových plynů ze systémů požární ochrany a hasicích přístrojů a znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů ze systémů požární ochrany a hasicích přístrojů do 4. července 2009 povolení k zacházení s regulovanými hasivými, vydané podle zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, považuje za certifikát podle § 31 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. To podle žalobce znamená, že nejpozději od 5. července 2009 měly být vydávány nové certifikáty týkající se hasiv a osob provádějících kontrolu těsnosti systémů požární ochrany, což se však nedělo, neboť první odpovídající certifikáty byly vydávány až v dubnu 2010.

Pokud jde o druhý správní delikt (nevedení evidenčních knih), žalobce namítl, že jednak nebyl provozovatelem zařízení, vedle toho pak namítl, že náležitosti evidenčních knih a podmínky pro jejich vedení byly stanoveny vyhláškou č. 279/2009 Sb., která nabyla účinnosti až dne 15. 9. 2009. Z náležitostí evidenčních knih dle této vyhlášky podle žalobce vyplývá, jedinou osobou, která byla oprávněna provádět záznamy do těchto evidenčních knih, byl certifikovaný pracovník. Tento závěr vyplývá i ze samotného znění zákona o ochraně ovzduší, neboť jestliže pouze certifikovaná osoba je oprávněna vykonávat činnosti spočívající v kontrole těsnosti systémů požární ochrany obsahujících regulované látky, je nutné vyvodit, že pak pouze tato osoba, která jediná je způsobilá řádně do knihy uvádět požadované údaje a knihu vést, může do knihy zapisovat, případně dokládat správné údaje (např. nebylo ani možné splnit požadavek na uvedení registračního čísla certifikované osoby, či uvedení certifikované osoby). Nelze tedy souhlasit s názorem žalovaného, že je možné vycházet pouze z ustanovení § 26 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší, ale je třeba brát v úvahu požadavky na provádění příslušných činností certifikovanými osobami, podzákonné předpisy, které mají být pro žalobce návodné a ne ho nutit k vlastním výkladům a alternativním řešením, celou koncepci zákona o ochraně ovzduší vč. přímého působení evropských právních norem i jeho smysl - je v logickém rozporu tvrzení žalovaného, že by evidenční knihu měl vést sám provozovatel bez toho, aby bylo vyhověno ostatním ustanovením zákona vyžadujícím splnění odborných podmínek, zkoušek a certifikace. Dle názoru žalobce vzhledem k absenci příslušné certifikace tak nemohly být ani plněny požadavky na vedení evidenčních knih.

Pro případ, že by se soud neztotožnil s argumentací o absenci deliktní odpovědnosti za jednání žalobce, žalobce namítl nepřiměřenost výše uložené pokuty. Žalobce předně

zdůraznil, že po celou dobu byly vedeny protokoly o kontrole provozuschopnosti instalací hasicího zařízení, stejně jako byla prováděna pravidelná kontrola stavu poklesu tlaku v jednotlivých instalacích, které by signalizovaly únik regulované látky. Žalovaný se přitom ztotožnil se závěry a odůvodněním České inspekce životního prostředí, podle něhož výše uložené pokuty byla ovlivněna jednak délkou doby, po kterou údajně docházelo k protiprávnímu stavu, dále pak údajnými nesrovnalostmi v evidenci regulovaných látek (halonu 1301) u žalobce, kdy závěrem uvádí, že únikem halonu mělo dojít k poškození ozónové vrstvy a tím k poškození životního prostředí. Přestože žalovaný tvrdí, že ve výrokové části rozhodnutí je sankce v obou případech uložena za období let 2009 a 2010, ignoruje odůvodnění České inspekce životního prostředí, které výslovně ve své závěrečné části uvádí, že k údajnému uniku regulovaných látek došlo a že množství uniklých látek není možné zjistit za období od roku 2005 do roku 2010. Z čehož dále zcela nepodloženě vyvozuje poškození životního prostředí. Lze tedy mít za to, že tyto úvahy správního orgánu ovlivnily jeho rozhodnutí co do výše sankce. K argumentaci žalovaného, že sice není možné s jistotou tvrdit, že došlo k úniku halonu 1301, ale že není ani možné jednoznačně prokázat, že se tak nestalo a mohlo tak být potenciálně poškozeno životní prostředí, žalobce uvádí, že výše sankce nemůže být odvozována ze spekulací žalovaného. Žalobce rovněž podotýká, že případné porušení povinností ve spojení s případným únikem halonu 1301 nebylo předmětem příslušného správního řízení a nelze z něj tedy v závěrech žalovaného vycházet. Žalobce se nedopustil žádného jednání, které by bylo příčinou porušení nebo ohrožení životního prostředí a ani nic takového nebylo prokázáno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle jeho názoru byl provozovatelem příslušného zařízení žalobce. Smlouva, kterou žalobce uzavřel se společností PZB-LEŇO stabil s. r. o., se týká pouze provádění každoročních revizí zařízení halonového stabilního hasicího zařízení. Smlouva naopak neobsahuje provádění kontrol, které se týkají legislativy ochrany ovzduší, včetně ochrany ozonoféry. Ve II. části předmětné smlouvy je mimo jiné uvedeno, že společnost PZB-LEŇO stabil s. r. o. měla na písemnou výzvu provádět poradenské a konzultační činnosti, školení a přezkoušení pracovníků obsluhy a údržby, z čehož jednoznačně vyplývá, že technický provoz zařízení zajišťovali právě pracovníci obsluhy a údržby žalobce.

Žalovaný dále trvá též na tom, že bylo povinností žalobce si ověřit, zda osoba, která prováděla kontrolu příslušného zařízení, měla k této činnosti odpovídající povolení. Pokud jde o existenci takové osoby, žalovaný poukázal na přechodná ustanovení zákona č. 483/2008 Sb.

Co se týče žalobcova tvrzení, že náležitosti evidenčních knih a podmínky jejich vedení byly stanoveny ve vyhlášce č. 279/2009 Sb., nelze s ním souhlasit, neboť tato vyhláška obsahuje jen vzor evidenční knihy. Náležitosti a podmínky vedení evidenčních knih jsou uvedeny v ustanovení § 26 odst. 4 zákona, ve znění zákona č. 483/2008 Sb., tedy s platností od 1. 2. 2009. V „*Záznamech provozovatele a servisní firmy*“, které žalobce doložil, však chybí konkretizace kontrolovaného zařízení. Žalovaný v žádném případě nesouhlasí s tím, že by nebral v úvahu požadavky na provádění příslušných činností certifikovanými osobami, podzákonné předpisy, celou koncepci zákona a jeho smysl.

Co se týče výše sankce, žalovaný zastává názor, že jde o výši přiměřenou. Není pravdou, že by vycházela pouze ze spekulací ohledně úniku halonu 1301, neboť právě skutečnost, že žalobce nevedl řádně evidenční knihy, způsobila nemožnost zjištění původního množství této látky ve všech instalovaných systémech požární ochrany a následně ověření množství uniklého halonu, který žalobce uváděl. Celková uváděná množství halonu 1301

obsažená v systémech požární ochrany v provozovně Žižkovského vysílače před rokem 2011 byla nižší než množství halonu uvedená v evidenčních knihách zavedených v roce 2011, přestože dle žalobce došlo ke snížení počtu instalovaných tlakových lahví. I když žalobce uvádí, že „*po celou dobu provozu se snažil dodržovat právní předpisy, dělal opatření k předcházení vzniku škody a k ochraně životního prostředí, resp. ovzduší*“, nemůže to nijak ovlivnit fakt, že se dopustil správních deliktů, za které mu následně byly uloženy sankce. Žalovaný nebyl ovlivněn úvahami ČIŽP o době trvání úniku regulovaných látek. Naopak, v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že správní delikty jsou sankcionovány za roky 2009 a 2010, nikoliv za období let 2005 až 2010. Pokuta byla vyměřena na spodní hranici její možné výše, která dle ustanovení § 40 odst. 9 písm. a) zákona o ochraně ovzduší činí až 2 000 000 Kč.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Správní orgán prvního stupně provedl dne 7. 4. 2011 kontrolu Žižkovského vysílače. Zjištění z této kontroly byla shrnuta v protokole o kontrole ze dne 7. 4. 2011 a 8. 6. 2011. Podle těchto protokolů bylo zjištěno, že v provozovně Žižkovského vysílače jsou užívány systémy požární ochrany s náplní halonu 1301 používaného jako hasivo stabilního hasicího zařízení, které slouží k ochraně prvků speciální telekomunikační technologie umožňující přenos datových, televizních a rozhlasových signálů sloužících k ochraně bezpečnosti státu. Telekomunikační technologie slouží Ministerstvu vnitra a Ministerstvu obrany, Hasičskému záchrannému sboru České republiky a Zdravotnické záchranné službě. Používání těchto systémů požární ochrany v provozovně splňuje podmínku kritického použití halonu dle přílohy č. VI nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 1005/2009 (dále „nařízení č. 1005/2009“). K používání halonu 1301 ve stabilních hasicích zařízeních má provozovatel vydáno souhlasné stanovisko, které vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 7. 1. 2003 na základě žádosti provozovatele ze dne 24. 10. 2002. V Žižkovském vysílači bylo původně instalováno celkem 16 systémů požární ochrany obsahujících 27 tlakových lahví. Od roku 2008 dochází k jejich nahrazování jiným hasivem. V době kontroly bylo v provozovně instalováno 9 systémů požární ochrany. Pro jednotlivé systémy požární ochrany jsou vedeny evidenční knihy ČRA 001 - 009. Jedná se o hasicí zařízení TOTAL WALTER obsahující halon 1301 o množství 2 x 80 kg (ev. kniha 001), 4 x 80 kg (ev. kniha 002), 2 x 80 kg (ev. kniha 003), 2 x 80 kg (ev. kniha 003), 40 kg (ev. kniha 004), 40 kg (ev. kniha 005), 3 x 67 kg (ev. kniha 006), 80 kg (ev. kniha 007), 2 x 80 kg (ev. kniha 008) a 2 x 40 kg (ev. kniha 009). Množství halonu v jednotlivých systémech požární ochrany uvedená v těchto evidenčních knihách byla zjištěna certifikovanou osobou při založení evidenčních knih. Tyto evidenční knihy byly založeny dne 5. 4. 2011. Ve všech knihách je záznam o provedených kontrolách těsnosti výše uvedených hasicích zařízení, které provedl dne 5. 4. 2011 pan T. N. (certifikační číslo 1125/10). Dle záznamů byla všechna hasicí zařízení při této kontrole bez závad. Žalobce předložil certifikát vydaný panu T. N. ke kontrole těsnosti systémů požární ochrany obsahujících regulované látky a fluorované skleníkové plyny, ke znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů a regulovaných látek ze systémů požární ochrany a hasicích přístrojů, k instalaci, údržbě a servisu těchto zařízení s fluorovanými skleníkovými plyny a regulovanými látkami.

Dále bylo zjištěno, že do konce roku 2010 prováděla údržbu provozovaných systémů požární ochrany firma PZB - LEŇO stabil s.r.o. 2 x ročně. O těchto kontrolách byly vedeny záznamy. Z těchto záznamů však nebylo patrné, které systémy požární ochrany provozované v Žižkovském vysílači byly kontrolovány. Evidenční knihy jednotlivých systémů požární ochrany nebyly vedeny. Kontroly prováděl od roku 2006 pan P. M. a pan J. S. (firma PZB -

LEŇO stabil s.r.o.). Žalobce předložil Protokol o kontrole provozuschopnosti požárně bezpečnostního zařízení vypracovaný panem M. a panem S.. Od začátku roku 2011 tuto činnost převzala firma ESTO Cheb s.r.o. vlastníci certifikát k této činnosti (p. T. N.). Dle sdělení žalobce byl začátkem dubna 2009 zjištěn únik halonu u hasicího zařízení umístěného v 11. patře, o zjištění nebyl předložen záznam. Dne 24. 4. 2009 došlo k doplnění 22 kg halonu firmou ESTO Cheb s.r.o. Záznam o kontrole těsnosti po odstranění závady a doplnění halonu provozovatel nepředložil. Únik halonu byl uveden v hlášení o oznámení o počtu systémů požární ochrany a hasicích přístrojů s halony a množství halonu v nich obsažených dle § 28 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší ze dne 3. 3. 2010. Dle sdělení žalobce došlo v únoru 2011 k odstranění 6 systémů požární ochrany z 5. patra, které byly demontovány a odvezeny společností ESTO Cheb s.r.o. O demontáži nebyly původně při kontrole předloženy záznamy, posléze žalobce předložil evidenční knihy č. ČRA 019 a ČRA 020 pro stabilní hasicí zařízení s halonem 1301 TOTAL WALTER o obsahu halonu 336 kg a 107 kg. Evidenční knihy byly založeny dne 5. 1. 2011 firmou ESTO Cheb s.r.o. pro všechny systémy požární ochrany z 5. patra Žižkovského vysílače (6 hasicích zařízení), ze kterých dne 10. 2. 2011 odsála hasivo v celkovém množství 336 kg a 107 kg, které uložila do halonové banky a systémy požární ochrany demontovala.

V rámci kontroly byla rovněž žalobcem předložena smlouva č. OSR/2002/587 uzavřená se společností PZB-LEŇO stabil s. r. o. Podle čl. II smlouvy je jejím předmětem „provádění technické činnosti“ na předmětném hasebnímu zařízení na základě požadavků objednatele, tj. žalobce, a to písemnou výzvou „provádění pravidelných periodických revizí stabilního hasicího zařízení dle platné vyhlášky č. 246/2001 Sb.“ a „provádění poradenské a konzultační činnosti, školení a přezkoušení pracovníků obsluhy a údržby“ a telefonní výzvou „provádění servisu a oprav SHZ a mimořádného stavu SHZ“. Podle čl. V. bod 1 smlouvy objednatel „zajistí přístup zaměstnancům zhotovitele k celému zařízení tak, aby byla zajištěna možnost provedení revize zařízení.“ Podle bodu 5 téhož článku objednatel zabezpečí zhotoviteli „přítomnost odpovědné osoby za revidované hasicí zařízení při zahájení prací a v den předání po provedení revize“.

Na základě zjištění při kontrole vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o uložení pokuty. Již v tomto rozhodnutí byla uplatněna argumentace v zásadních rysech obdobná argumentaci žalovaného uplatněné ve vyjádření k žalobě, neboť i žalobce vyjádření k zahájenému řízení o uložení pokuty uplatnil obdobné námitky jako v žalobě (s výjimkou námitek směřujících do výše pokuty).

Pokud jde o výši pokuty za jednotlivé správní delikty, správní orgán prvního stupně v rozhodnutí konstatoval, že při stanovení výše sankce přihlédl ke skutečnosti, že k protiprávnímu stavu docházelo od roku 2005 do konce roku 2010. Od ledna 2011 byl tento stav odstraněn a systémy požární ochrany obsahující halon 1301 jsou provozovány v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Tím, že nebyly vedeny evidenční knihy jednotlivých systémů požární ochrany instalovaných v provozovně, není jasné, kolik halonu 1301 bylo původně obsaženo v jednotlivých systémech. Množství uváděná provozovatelem v hlášení o počtu halonových instalací a množství halonů v nich obsažených z roku 2009 (dle přílohy č. 4 vyhlášky č. 117/2005 Sb.) se liší od údajů, které uvádí certifikovaná osoba v založených evidenčních knihách z roku 2011. Z tohoto důvodu nebylo možno zjistit původní množství halonu 1301 ve všech instalovaných systémech požární ochrany ani ověřit množství uniklého halonu, které provozovatel uvádí, popř. doplněné množství halonu 1301 do jednotlivých tlakových lahví, ke kterým od roku 2005 došlo. Celková uváděná množství halonu 1301 obsažená v systémech požární ochrany v provozovně Žižkovského vysílače před rokem 2011

jsou nižší, než množství halonu uvedená v evidenčních knihách zavedených v roce 2011, přestože došlo dle provozovatele ke snížení počtu instalovaných tlakových lahví. Dále při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto k tomu, že halon 1301 patří mezi regulované látky skupiny III, jejichž potenciál poškozování ozonové vrstvy je několikanásobně vyšší než ostatní regulované látky, které jsou uvedeny v příloze č. I nařízení č. 1005/2009. Únikem tohoto halonu do ovzduší došlo k poškození ozonové vrstvy a tím k poškození životního prostředí.

Žalobce se bránil proti rozhodnutí o uložení pokuty odvoláním, v němž uplatnil obdobné námitky jako v žalobě, žalovaný v rozhodnutí o odvolání uplatnil obdobnou argumentaci jako ve vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí, jež mu předcházelo, v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je v části uplatněných žalobních bodů důvodná. O jednotlivých žalobních námitkách uvážil následovně:

Podle § 40 odst. 9 písm. a) zákona o ochraně ovzduší uloží inspekce pokutu do 2 000 000 Kč osobě, která poruší alespoň jednu z povinností uvedených v § 25 až 28, § 29 odst. 1 a 4, § 31 odst. 1 a 5 nebo § 32 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší.

Podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší provozovatel pevně instalovaného zařízení s náplní regulované látky, které se při provozu nepřepravuje, je povinen prostřednictvím certifikované osoby zajistit kontrolu těchto zařízení, zejména jejich těsnosti, nejméně jednou za 65 měsíců u zařízení s obsahem regulované látky nejméně 30 kg.

Podle § 26 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší je provozovatel zařízení obsahujícího nejméně 3 kg regulovaných látek povinen vést evidenční knihu zařízení a uchovat ji pro účely kontroly v místě provozu zařízení po dobu 5 let. Do evidenční knihy zařízení se zaznamená množství náplně a druh regulované látky, datum servisních činností, úkony údržby a revize spojené se zařízením, včetně kontroly úniku regulované látky, registrační číslo osoby provádějící servisní činnost, nebylo-li registrační číslo přiděleno, potom jméno osoby a kontaktní adresu, stručný popis provedené činnosti, včetně stručného popisu závady, výsledek provedené revize, množství uniklé regulované látky zjištěné výpočtem, množství a druh doplněné regulované látky, množství a druh doplněného oleje, množství odčerpané regulované látky nebo oleje a jeho další použití nebo při předání třetí osobě číslo jejího povolení, jméno a adresu, a při přechodu zařízení na jinou regulovanou látku označení této nové regulované látky a její množství. Vzor evidenční knihy zařízení stanoví prováděcí právní předpis.

Primární námitka žalobce polemizovala se závěrem žalovaného, že byl provozovatelem hasicího zařízení. Námitka žalobce se přitom opírá o obsah smlouvy se společností PZO-LEŇO stabil s. r. o. Uplatněnou námitkou se soud zabýval již ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 5. 3. 2015, č. j. 10A 14/2013-39, přičemž ji shledal důvodnou. Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 67/2015-56, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že spornou právní otázku vyřešil rozdílně.

Městský soud v Praze proto s ohledem na vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu konstatuje, že podle § 2 písm. h) zákona o ochraně ovzduší se provozovatelem zdroje znečišťování ovzduší rozumí právnická osoba nebo fyzická osoba, která zdroj znečišťování ovzduší skutečně provozuje; není-li taková osoba, považuje se za provozovatele vlastník zdroje znečišťování. Podle § 23 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší se pro účely ochrany ozónové vrstvy země rozumí provozovatelem fyzická nebo právnická osoba zajišťující technický provoz zařízení, které obsahuje fluorované skleníkové plyny nebo regulované látky; není-li taková osoba, považuje se za provozovatele vlastník zařízení.

Z výše uvedeného obsahu smlouvy mezi žalobcem a společností PZB-LEŇO stabil, s. r. o. je zřejmé, že se společnost PZO-LEŇO stabil zavázala provádět za úplaty pouze pravidelné revize zařízení a v případě potřeby provádět servis a opravy tohoto zařízení. Běžný provoz zařízení, jeho obsluhu a údržbu zajišťovali pověřeni zaměstnanci účastníka řízení, kteří byli zhotovitelem za tím účelem proškoleni a přezkoušeni. Skutečnost, že za běžného provozu je technické udržování zařízení v provozuschopném stavu a jeho obsluha minimální, je v daném případě irelevantní. Dále ze smlouvy vyplývá, že PZB-LEŇO stabil, spol. s r. o. neměla volný přístup k zařízení, které je součástí provozovny žalobce. Přístup k zařízení měl zhotovitel pouze v době, kdy na základě požadavku účastníka řízení prováděl revize, servis či opravy tohoto zařízení. Běžný dohled nad součástmi zařízení a jejich funkčností proto zajišťovali zaměstnanci žalobce, kteří až po zjištění případných nedostatků kontaktovali PZB-LEŇO stabil, spol. s r. o. za účelem jejich odstranění. Kontrola běžného provozu a rozhodování o vypnutí či zapnutí hasicího systému nebyla podle smlouvy přenesena na PZB-LEŇO stabil, spol. s r. o., neboť ta v provozovně zařízení mimo revizní kontroly či opravy neměla žádné své zaměstnance, kteří by dohlíželi na provoz zařízení, či jakékoliv monitorovací zařízení apod. Jediným, kdo mohl dozírat nad běžným provozem zařízení a kdo mohl rozhodovat např. o zapnutí či vypnutí systému, byl tak pouze žalobce. Rovněž tak pouze žalobce měl kompetenci a finanční nezávislost v případě rozhodování o technické modifikaci zařízení, neboť PZB-LEŇO stabil, spol. s r. o. mohla provádět jen revize, servis a opravy zařízení, a to pouze na výzvu (písemnou či telefonickou) žalobce. Z předmětné smlouvy proto nelze dovozovat, že provozovatelem zařízení ve smyslu ust. § 23 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší byla firma PZB-LEŇO stabil, spol. s r. o.

Pokud jde o druhou námitku žalobce, tedy že nebylo možné v průběhu roku 2009 vyžadovat kontrolu těsnosti hasicího zařízení certifikovanými osobami, neboť teprve od dubna 2010 bylo možné získat příslušné osvědčení, přičemž ani dočasné certifikáty vydávané Ministerstvem životního prostředí od roku 2009, ani zápis v registru revizních techniků dle předchozí úpravy se nevztahovaly na kontrolu těsnosti hasicích zařízení, ani tu neshledal Městský soud v Praze důvodnou.

Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší ve znění zákona č. 483/2008 Sb. s účinností od 1. 2. 2009 platilo, že jen certifikovaná osoba může vykonávat činnosti spočívající v kontrole těsnosti systémů požární ochrany obsahujících regulované látky.

Podle čl. II bodu 1 zákona č. 483/2008 Sb. (přechodná ustanovení) povolení k zacházení s regulovanými látkami a zápis do registru revizních techniků chladicích a klimatizačních zařízení vydané podle zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se považují za certifikát podle § 31 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to se stejnou dobou platnosti a v rozsahu podmínek v nich stanovených.

Podle čl. II bodu 3 zákona č. 483/2008 Sb. se pro činnosti instalace, servisu, údržby systémů požární ochrany a hasicích přístrojů s fluorovanými skleníkovými plyny, kontroly těsnosti fluorovaných skleníkových plynů ze systémů požární ochrany a hasicích přístrojů a znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů ze systémů požární ochrany a hasicích přístrojů do 4. července 2009 povolení k zacházení s regulovanými hasivky, vydané podle zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, považuje za certifikát podle § 31 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 29 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 31. 1. 2009 platilo, že právnické nebo fyzické osoby oprávněné k podnikání, které provádějí servisní práce, údržby, demontáže nebo likvidace chladicích zařízení, klimatizačních zařízení, zařízení s tepelnými čerpadly, zařízení obsahujících rozpouštědla nebo systémů požární ochrany a hasicích přístrojů, jsou povinny při provádění těchto činností znovuzískávat regulované látky a následně tyto látky zneškodnit, regenerovat nebo recyklovat. Znovuzískávání, zneškodnění, regeneraci nebo recyklaci regulovaných látek lze vykonávat jen s povolením ministerstva. Povolení se vydává na dobu časově omezenou.

Podle § 29 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 31. 1. 2009 platilo, že úniky regulovaných látek kontrolují a evidují osoby, které jsou zapsány do registru revizních techniků chladicích a klimatizačních zařízení vedeného ministerstvem. Úniky metylbromidu z fumigačních zařízení kontrolují a evidují osoby, které jsou zapsány do registru revizních techniků fumigačních zařízení vedeného ministerstvem. Uvedené osoby jsou před zapsáním do těchto registrů povinny prokázat splnění podmínek stanovených prováděcím právním předpisem. Žádost o zapsání do registru obsahuje jméno, příjmení, identifikační číslo, bylo-li přiděleno, datum narození, adresu místa trvalého pobytu u osob, které jsou občany České republiky, nebo adresu místa trvalého nebo přechodného pobytu, popřípadě adresu místa podnikání nebo adresu určenou pro doručování u osob, které nejsou občany České republiky, identifikační číslo zaměstnavatele, bylo-li přiděleno, seznam přístrojového vybavení a postupů kontroly úniků regulovaných látek a doklad o splnění kvalifikačních požadavků. Rozhodnutí o zapsání do registru vydává ministerstvo na dobu určitou, nejdéle na dobu 5 let. Ministerstvo může zrušit rozhodnutí o zápisu do registru v případě, že dojde k podstatné změně podmínek, za kterých došlo k zápisu do registru, nebo při závažném porušení těchto podmínek či povinností stanovených zákonem nebo právními předpisy Evropských společenství upravujícími ochranu ozonové vrstvy Země.

Z výše uvedených ustanovení je zřejmé, že činnosti po 1. 2. 2009 vázané na certifikaci podle § 31 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší bylo možné do 31. 1. 2009 provádět dílem na základě povolení podle § 29 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší (znovuzískání, zneškodnění, regenerace nebo recyklace regulovaných látek v rámci výkonu servisních prací, údržby, demontáže nebo likvidace mj. výslovně i systémů požární ochrany), dílem na základě zápisu do registru revizních techniků chladicích a klimatizačních zařízení podle § 29 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší (kontrola a evidence úniků regulovaných látek bez rozlišení typu zařízení, tedy všech zařízení podle § 29 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší). Jako obecné přechodné pravidlo stanovil posléze čl. II bod 1 zákona č. 483/2008 Sb., že povolení k zacházení s regulovanými látkami podle § 29 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší (tedy povolení ke znovuzískávání, zneškodnění, regeneraci nebo recyklaci regulovaných látek), resp. zápis do registru revizních techniků chladicích a klimatizačních zařízení podle § 29 odst. 4 téhož zákona (zápis opravňující ke kontrole a evidenci úniků regulovaných látek), se považují za

certifikát podle § 31 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší v novém znění, a to se stejnou dobou platnosti a v rozsahu podmínek v nich stanovených. I pro oblast kontroly úniku regulovaných látek ze systémů požární ochrany tedy po 1. 2. 2009 existoval okruh oprávněných osob na základě tohoto přechodného ustanovení. Výjimku z tohoto pravidla představovaly pouze systémy požární ochrany obsahující fluorované skleníkové plyny. Na tyto systémy se vztahovalo speciální přechodné ustanovení čl. II bodu 3 zákona č. 483/2008 Sb., na něž poukazuje žalobce. Toto ustanovení skutečně omezovalo platnost starých povolení a zápisů do 4. 7. 2009, ovšem pouze ve vztahu k systémům obsahujícím fluorované skleníkové plyny. To však není případ žalobce. Jak bylo výše uvedeno, žalobce je provozovatelem halonových hasicích zařízení. V rozhodné době byly halony jako regulované látky vymezeny nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1005/2009, o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu, konkrétně v čl. 3 odst. 6 ve spojení s přílohou I skupinou III. Naproti tomu fluorované skleníkové plyny byly vymezeny v rozhodné době nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 842/2006, o některých fluorovaných skleníkových plynech, konkrétně jeho čl. 2 odst. 1 jako „částečně fluorované uhlovodíky (HFC), zcela fluorované uhlovodíky (PFC) a fluorid sírový (SF6), uvedené v příloze I, a přípravky obsahující tyto látky, s výjimkou látek regulovaných nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2037/2000 ze dne 29. června 2000 o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu“. Jde tedy o jiné látky, než které jsou obsaženy v zařízení žalobce, a speciální přechodné ustanovení čl. II bodu 3 zákona č. 483/2008 Sb. se tak na žalobce vůbec neuplatní.

Lze tak uzavřít, že pokud žalovaný poukázal na přechodné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 483/2008 Sb., a dovozoval z něj, že bezprostředně po 1. 2. 2009 existovaly osoby certifikované k výkonu činnosti podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, neboť povolení a zápisy do registru podle § 29 odst. 1 a 4 zákona o ochraně ovzduší v dřívějším znění nabyly vlastností certifikace, vyložil rozhodnou právní úpravu přílehavě.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou, neshledal logicky důvodnou ani námitku týkající se správního deliktu nevedení evidenčních knih. I tato námitka spočívala rovněž na argumentu, že v důsledku absence certifikovaných osob nebyl nikdo, kdo by byl oprávněn evidenční knihy vést.

Důvodnými však shledal soud námitky týkající se úvah žalovaného a správního orgánu prvního stupně o výši uložených pokut, resp. shledal, že úvahy správního orgánu prvního stupně jsou nepřezkoumatelné natolik, že znemožňují přezkum žalobních bodů a žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto vadu neodstranil.

Podle § 41 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší při rozhodování o výši pokuty přihlíží orgán ochrany ovzduší k závažnosti porušení zákonné povinnosti, době trvání protiprávního stavu, k výši vzniklé nebo hrozící škody a k případným následkům protiprávního stavu.

Pokud jde o aplikaci kritérií pro úvahu o výši pokuty, lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 As 51/2007-68, podle něhož *„rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“* V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud navázal na svoji argumentaci v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, čj. 4 As 14/2005-84, a vyložil, že

zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, správní orgán určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Proto je správní orgán povinen zabývat se při ukládání sankce všemi hledisky, které mu zákon předkládá a odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl. U těchto hledisek pak odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko, k němuž přihlédl, na konečnou výši pokuty.

Odůvodnění výše uložených pokut těmito judikatorním požadavkům v nyní posuzované věci neodpovídá.

Předně je třeba vyzdvihnout, že žalobci byly rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uloženy dvě pokuty za dva samostatné správní delikty, jejichž skutková podstata je zcela odlišná. Jednotlivá kritéria podle § 41 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší se tak logicky musí vztahovat samostatně ke každému postiženému deliktnímu jednání. Správní orgán prvního stupně však svou úvahu o výši pokut ve vztahu k jednotlivým deliktům nijak neodlišil. Závažnost porušení rozdílných povinností a jejich následky však jsou zpravidla různé. Nelze přehlédnout, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v zásadě hovoří pouze o okolnostech rozhodných pro posouzení kritérií závažnosti toliko druhého deliktu, a to nevedení evidenčních knih. Pokud jde o první postižený delikt, rozhodnutí o uložení pokuty neobsahovalo v podstatě žádnou relevantní úvahu o jednotlivých kritériích.

Dále pak platí, že je povinností správního orgánu vypořádat se se všemi zákonnými kritérii a odůvodnit, ke kterému hledisku a jakým způsobem přihlédl. Ani této povinnosti správní orgán prvního stupně nedostál. Pokud soud pomine, že ve vztahu k prvnímu vytýkanému deliktu chybí v podstatě jakákoliv přezkoumatelná úvaha, ve vztahu k druhému správnímu deliktu lze nalézt v odůvodnění nepřiliš sourodou úvahu naznačující zohlednění kritéria trvání protiprávního stavu a patrně následkům protiprávního jednání. Není však vůbec zřejmé, jak správní orgán hodnotil závažnost porušení vytýkané povinnosti, zda úvaha týkající se nemožnosti zjistit pro absenci evidence množství halonu v instalacích a případný únik, má být úvahou o vzniklé či hrozící škodě či o následcích protiprávního stavu. To samé platí i o úvaze týkající se úniku halonu do ovzduší.

Konečně pak soud musel přisvědčit i námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně hodnotil i okolnosti, jež nejsou z hlediska vytýkaných správních deliktů rozhodné, přičemž žalovaný tuto úvahu nesprávně aproboval. I přes výše konstatovanou nepřezkoumatelnost odůvodnění výše uložených pokut je zřejmé, že správní orgán prvního stupně přihlédl k době trvání protiprávního stavu, kterou skutečně výslovně vymezil obdobím roku 2005 – 2010. Se žalobcem je třeba souhlasit ovšem v tom, že deliktní jednání žalobce je jasně v popisu skutku obsaženém ve výroku rozhodnutí vztaženo k rokům 2009 – 2010. K tomuto období se rovněž vztahovala skutková zjištění a právní úvahy správního orgánu prvního stupně. Jestliže správní orgán prvního stupně učinil vymezením skutkových okolností naplňujících skutkovou podstatu správního deliktu jasnou časovou hranici vytýkaného protiprávního jednání, nemůže posléze jako k přitěžující okolnosti přihlížet k domnělému protiprávnímu jednání v jiném období. Jinak řečeno, pokud jde o období roku 2005 – 2009, nelze z ničeho dovozovat, že se žalobce dopouštěl i v tomto období protiprávního jednání, jež je mu kladeno za vinu. Toto období nebylo předmětem rozhodnutí o uložení pokuty, k tomuto období se nevztahuje závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Za těchto okolností nelze k tomuto období ani přihlížet, pokud jde o kritéria výše pokuty. Vedle toho pak správní orgán prvního stupně výslovně uvedl, že při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto k tomu, že halon patří mezi regulované látky, jejichž potenciál poškozování ozonové vrstvy je několikanásobně vyšší než ostatní regulované látky, přičemž únikem tohoto halonu do ovzduší došlo k poškození

ozonové vrstvy a tím k poškození životního prostředí. Zjevně tedy jako k přitěžující okolnosti přihlédl k tomu, že mělo dojít k úniku halonu do ovzduší. Zohlednění této skutečnosti je však nepřipadné hned ze dvou důvodů. Jednak jde o skutkovou okolnost, jež v řízení nebyla postavena najisto – správní orgán prvního stupně naopak v předchozí úvaze vytýká žalobci, že v důsledku absence evidence vlastně není možné ověřit, zda něco uniklo a kolik. Zejména však jde o skutkovou okolnost, jejíž vztah k deliktnímu jednání žalobce je prima facie irelevantní. Jak již bylo předznamenáno, únik regulované látky by patrně bylo lze vnímat z hlediska zákonných kritérií podle § 41 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší buď jako vzniklou škodu, případně jako následek protiprávního stavu. Jinak řečeno, únik regulované látky lze obecně vzato chápat pouze jako následek deliktního jednání. Žalobci byla vytýkána dvě deliktní jednání – absence kontrol těsnosti certifikovanou osobou a absence vedení evidenčních knih. Pokud jde o vedení evidenčních knih, je zjevné, že únik regulované látky z povahy věci nemůže být následkem takového deliktního jednání. Pokud pak jde o absenci kontrol, ani v tomto případě není vztah tohoto následku k příčině (tedy deliktnímu jednání) zřejmý.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že úvaha správního orgánu prvního stupně a žalovaného o výši uložených pokut je nepřezkoumatelná, a proto soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, jež jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ze žaloby ve výši 3000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. června 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu